

HELENA HRSTKOVÁ

DOVNITŘ

☰ KNIHA ZLIN

Dovnitř

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

☰ KNIHA ZLIN

Helena Hrstková
Dovnitř – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

walt

HELENA HRSTKOVÁ

DOVNITŘ

≡ KNIHA ZLIN

Prolog

Sedíme ve stejném pajzlu. Ty dopíjíš páté pivo, ona čeká na první tequilu. Já – tiše mezi vámi. Tobě barman tyká, jí přináší jídelní lístek. Mě ignoruje. Ona dělá vlny. Jídlo nepotřebuju. Proč už jste nepřinesl ten drink? Led se teprve dělá? Ohlédneš se po ní. Znáš ji od vidění z baru, má kurevsky dlouhé nohy a pohrdavý výraz. Obracíš oči v sloup tak, aby to barman viděl; chlapecká solidarita. Všimáme si toho jen my dvě. Sklopí hlavu a přes oteklé oči nechá spadnout prameny neupravených vlasů. Na tvářích a na krku ti naskočí rudé fleky. Ráno si na to vzpomeneš. *Kráva blbá.*

Ona už si na nic vzpomínat nebude. Bude ležet s rozbitou hlavou v kaluži krve a čekat, až ji objeví majitel vašeho činžáku. Za měsíc. Protože bude smrdět po celém domě.

Libeňská

Nějak žiješ. Pracuješ načerno a jenom, když se ti chce. Úspory nemáš žádný. Naštěstí nemáš ani holku, který by to vadilo. Měls, ale přišlo ti, že všechno moc hrotí. Že ti ubírá svobodu. Teď máš mě. A svobodně mrháš časem.

Chlastáš. Kouříš. Nefetuješ. Většinou. Obzvláště ne, když se blíží pravidelný čůrání do kalíšku. Alkohol jim nevadí. Nikotin taky ne.

Koukáme spolu na filmy. Na starý, na nový, na ty dobrý pořád dokola. Big Lebowski, Štampast, Trainspotting, Můj nejmilejší bar. Zdá se mi, že vypadáš trochu jako Steve Buscemi v Tajuplným vlaku. Máš podobný oči. Po tátovi.

Ze dne máš nejradši večery. V posteli mi vyprávíš, co budeš dělat se svým životem: *Začnu znovu studovat, čé- véútéčko. Přiberu a udělám si trenéřskou licenci, na cross-fit, na krav magu, na kickbox, na vzpírání, na potápění, na to, co poletí. Jednou se třeba rozhodnu, že chci děti, a pak se*

objeví dobrá holka, taková, co nic nehrotí. Možná budeme žít na vesnici, to bude teprve Život. Teď se to ještě nepočítá, rozcvička, nic jinýho. Jsou to jenom představy. Pomáhají ti usnout. Sny se ti nezdaří.

Ze spánku tě občas vyruší tělesná odchylka. Přeležela ruka. Nateklý péro. Praskání v uchu. Představuješ si, jak se bubínek při každém nádechu vzedme a jedna jeho stěna se maličko odchlípne od kůže a tím způsobí to jemné puknutí. Při výdechu se stěna zase pomalu přitiskne zpátky. Nevíš, jak vypadá vnitřek ucha, ale ta představa je v tu chvíli naprosto čistá, bez šumu, bez rozmazání. Máš rád detaily. Často slyšíš zvuky i odjinud než z vlastní hlavy. Plačící dítě. Šoustající Ukrajince. Údery smetáku o kovové trubky od topení. Rytmus obyčejných nocí.

Dneska jsi přebíral, zřítel ses vedle mě v páchnoucích džínech, ani sis nevyčistil zuby. Po spáncích ti tečou slzy. Motá se ti hlava, shazuješ jednu nohu z postele a dotýkáš se studené podlahy. Chlad tě trochu uzemní a přestane se ti chtít zvracet. Upadneš do opileckého kómatu, co vymaže většinu večera. To je dobře, zítra musíš za bráškou. Vyspi se na to.

Ráno si dáš trochu růžového štěstí, před odchodem mrkneš do zrcadla, otřeš zbytek pasty z levé tváře. Dlaní ji smázneš až napodruhé, protože tě zmate zrcadlový odraz. *Takhle u sanitek funguje převrácenej nápis Ambulance.*

U vchodových dveří ignoruješ upozornění o zamykání a v trafice trapně vtipkuješ s mladou prodavačkou, která

na tebe s takovým zájmem kouká. Venku si připálíš cigaretu a ve výloze si všimneš, že koukala na pastu na tvé pravé tváři. *Kráva.*

Strčíš si do uší sluchátka s minimálním harmonickým zkreslením a širokým frekvenčním rozsahem, tváříš se všemocně a pouštíš soundtrack k Velmi nebezpečným známostem. Zmáčneš dva přestupy a v busu se vyhneš pohledu bývalého spolužáka, *hlavně žádný small talky.* Strčíš loktem do matrony, co se na tebe tlačí, nehodláš tu levitovat v prostoru. *I am covered in skin, no one gets to come in.* Na Libeňský kromě tebe nikdo nevystupuje, vsugeruješ si, že se na tebe blbě dívají. *Jasně že dívaj, kretění.*

Projdeš bránou, zíráš si na špičky. Znáš to už poslepu. *'Cause it's nothing more than an ordinary life.* Nahlásíš se na sesterně. Dobrý den, Iгоре. Necháš se prošacovat. Odevzdáš zašmodrchaná sluchátka. Zavtipkuješ se sestřičkou, co se ti líbí. Zasměje se, *ze slušnosti, ty blbče,* a jde pro Jindru.

Kývneš mu na pozdrav a spiklenecky mrkneš. Počkáš, než sestřička odejde, a posadíš se na skřípající židli u rohového stolku tak, abys měl přehled o celé společenské místnosti. Jako obvykle. *Připrav se.*

Jindra se přišourá se sklopenou hlavou, ruce v kapsách, pantofel na levé noze mu křivě visí na prstech. Sedne si, aniž se na tebe podívá. Zeptá se tě, jestli ti ta sestřička přijde dobrá. Jestli s ní něco máš. *Nemám. Hlavně nemám na ni.*

Zahraješ to do autu. Tak abys neztratil tvář, ale aby ti ten blb ze žárlivosti neposlal dělo do ksichtu. Dutě se zasměje. Má pocit, že vyhrál. Prý to na ni taky zkoušel. Radši nechceš vědět podrobnosti. Zaostríš na jeho rozdřená zápěstí. Blbě o nich zavtipkuješ, aby ten magor neměl pocit, že nad tebou má převahu. Trochu ho to naštve. Příběhne zřízenec a vrací brášku zpět na židli. Mneš si rameno. Omluvíš se nejdřív zřízenci a pak i Jindrovi. A nabídneš mu jednu ze svých historek. Šeptem.

Od vedlejšího stolku se nese monolog kostnatého chlapa, co si neustále utahuje a povoluje až moc dlouhé šňůrky na nemocničním pyžamu. (momentálně mě zaměstnávají hovory s Bohem. mluvím, o čem chci, co mě zajímá, nikdo mě nepřerušuje. v podstatě všechno, co říká, když něco říká, se mnou hrozně rezonuje. chápeš, o co jde? o to nevědomí. o to kolektivní nevědomí. všichni ho sdílíme. a to myslím i v tom fyzickym slova smyslu. máme mezi sebou přirozený kanály a těmahle přirozenýma kanálama to teče. poslání lidí. to vidíš, hned to vidíš. vidíš poslání dalších lidí. když se na to budeš soustředit, dokážeš to na ulici, v tramvaji, u kohokoli. je to nesrozumitelný? někdo může bejt nesmírně vzdělanej, ale jeho poslání je skácet starou hrušku, která mu roste na zahradě. prosvítá to k němu. nejsou to velký věci. každému něco svýho, pak bude spokojenej. jen k tomu musí dojít. akorát někdo má bohužel těžký poslání a někdo lehký a někdo pak skácí ten strom a najednou se

začne cejtit skvěle, možná si ani neuvědomí, že je to kvůli tomu kácení, tu spojitost prostě mine, ale na tom nezáleží. a někdo jinej má zase posláním v tom, že pomůže jednomu konkrétnímu člověku. a toho musí najít. i když zrovna neví, že ho hledá. chápeš?)

Soustřeď se na bráchu, Igy. Na kolik nádechů to dneska zvládneš?

První nádech. Dramaticky šeptáš o tom, jak potkal tu svoji sousedku. Tu, co má ty kurevsky dlouhý nohy. Už jsi mu o ní říkal minule. No tak teď jsi ji potkal v non-stopáči naproti.

Druhý nádech. Byla tam sama, byla tma, bylo už po půlnoci. V ulici nikde nikdo, no tak jsi ji doprovodil domů jako džentlmen, až k její posteli. Chytlš ji za vlasy, měla je takový zvlněný, jako mívala Áda, pamatuješ si ještě Ádu? Jasně že pamatuje.

Třetí nádech. No tak jsi ji za ně chytil a hezky sis ji k sobě přitáhl, potvoru. A ona křičela. Jindro, ta ti tak křičela. U vás v baráku je to všem jedno, ale stejně jsi jí tu tlamičku ucpal, že nevíš čím. To bylo něco. Brečela, vzpírala se, ale nakonec dala. To by bylo něco pro tebe, to by se ti líbilo.

Jindra netrpělivě poposedává jak malé děcko. Chce ještě rozuzlení. Co pak? Cos s ní dělal pak? Udělals to zas? Udělal? Kývneš bez nádechu, žádné plýtvání kyslíkem na další slova.

A pak už jenom falešný plány, sliby, výmluvy. Dneska jsi ve formě, žere ti to všechno. Jednou pojedete s tebou, aby se na ně mohl taky podívat. Jednou ho vezmeš. I kdyby jenom na den. Ale ne, ne na den. Uděláte si zase road-trip, skoro jako tehdy s Ádou, když jste jeli k Vlčí jámě. Nasednete do tvé staré škodovky, budete jíst v autě, spát každou noc jinde a na každý den si naplánujete jednu. Jo, bude si je moct pohladit, když to půjde, pořádně si to užijete.

Ale nejdřív se musí začít trochu ovládat a nezlobit tu hezkou sestřičku a brát prášky a dodržovat večerku, protože pak ho určitě na pár dní pustí, to je jasný. *Padla*. Poplácáš toho kripla po zádech a vypadneš. Na chodbě tě zastaví vedoucí lékař, vypadá trochu jako Jack Nicholson v Osvícení, potřebuje s tebou mluvit. *Doprdele*.

Jdeš za ním na lékařský pokoj, na stole se válejí papíry, fixy, jeden monitor a tři klávesnice. Otevřené skříňky a šuplíky vytvářejí dojem, jako by se jim tu hrabal nějaký pacient. Doktor už ti něco začal vyprávět. Chytneš ho až při slovním spojení „zabezpečovací detence“. *Doprdele, doprdele, doprdele*.

Jasně že si pamatuješ, že tohle celé je pod jednou velkou podmínkou. Soud bral ohledy i na lokaci zařízení a Jindru vzali do ochranného léčení v Praze víceméně na zkoušku, aby byl blíž rodině. Detence je dostupná jen v Brně a Opavě, ale Jindra by tam určitě neměl šanci

vytrhnout vyškoleným zřízencům chomáč vlasů jako jejich hezké sestřičce. *Bonzačka*.

Měl bys prý na tuhle variantu začít připravovat rodiče. Rozesměj se. Doktor má nasazenou chápavou tvář. Nechápe nic, ale chápavá tvář ho kryje.

Vypotácíš se ven, zapneš si bundu, přes hlavu přetáhneš kapuci, rozmotáš sluchátka, šlápneš do louže, takže jdeš domů s mokrou botou, upíráš na ni zrak celou cestu z Libeňský až na Krymskou. *Listen to the voice of your head, it makes no sense, take a rest*. Stavuješ se v tom pajzlu, kdes včera potkal dlouhonohou sousedku, a přepíjíš mentální kocovinu. Dvanáctka, dvanáctka, dvojitej, dvanáctka, dvojitej, dvojitej, dvanáctka, jak jako došel absint? *Lajdáci zasraný*. Hodíš jim na stůl dvě dvoustovky a nějaký drobný, nenecháš tam dýško, *já na dýška nevěřim*, vyjdeš do deště a rozbřečíš se. *Posero*.

Když doma odemkneš, pokusíš se rozsvítit. Nejde elektřina. Přitom jako bys ji slyšel. Jemné bzučení ti zamotá hlavu, musíš se rukou opřít o zeď. Z pokoje vychází namodralé světlo. Dopadá ti k nohám v pravidelných obrazcích. Jemně ti praská v uchu. Dveře za tebou zaklapnou. Zavřels je sám, nebo to byl průvan? Ze záchodu se ozvou dvě rány okna do světlíku. Cukneš sebou. *Průvan*.

V ruce ti překážejí přebytečné klíče, hodíš je na koš s prádlem, sjedou po víku a spadnou dovnitř, necháš je tam ležet. Přihneš si mléka z krabice, převaluješ divnou

chuť na patře, asi je zkyslé. Strčíš ho do zhasnuté vyhřáté lednice, vyčistíš si zuby a ukopneš si malíček o rám postele. Usneš dřív, než přes sebe přehodíš deku. Necháváš všechny dnešní problémy svému zítřejšímu já. Dobrou noc, Igy.